

Alexandru Boțoroga

În căutarea pasului

Editura For You
București

Cuvânt înainte al editorului

Alexandru Boțoroga este un bun prieten al familiei noastre. Ne-am cunoscut imediat după Revoluție. În acea perioadă, totul era foarte dificil și noi eram extrem de deruțați. Nu înțelegeam ce ne dorim, nu mai știam ce sau unde este binele. Începeau să se acumuleze lipsurile și absurditățile, iar preocupările noastre erau confiscate aproape total de lupta pentru o viață decentă.

În acest răstimp problematic pentru toți s-au petrecut dialogurile lungi și frumoase cu Alexandru – dialoguri despre viață, despre suferință, frumos, copii, muzică... Ceea ce spunea Alexandru ni se părea ca o zi de duminică. Parcă ne trezeam la viață și primeam mai multă forță. Toate aceste convorbiri reușeau să ne smulgă din cotidian și să ne ducă gândurile spre lucrurile frumoase și profunde ale vieții. Ascultam din nou muzică, citeam anumite cărți... Conversațiile cu Alexandru ne-au restituit firescul unei vieți care se desfășoară la mai multe niveluri și ne-au redat privirea asupra ansamblului, precum un far pe timp de furtună. Sau, cum spune el însuși în una dintre poeziile sale, „anunțând că dragostea / este acolo / în infinitul cel mic / în infinitul cel mare“ (*Cataclism*).

Alexandru Boțoroga este una dintre acele personalități care îi influențează decisiv pe cei din jur,

atingându-le viața cu aripa sa plină de inspirație și de curaj. El ne reamintește cât de mult contează exemplul personal și de câtă forță este nevoie pentru a nu abandona drumul unei existențe care aduce sens în „pustiul lumii“ (*Chin*), în „necuprinsul / mărginit de cuvânt“ (*De dragoste*).

Când ne lăsăm deschis sufletul, când învățăm din nou să privim inocent spre frumos și valoros, când reluăm căutarea rosturilor lumii plini de curajul asumării de sine, ne recuperăm ca Oameni deplini. Și scrutăm fără temeri viața, îi sondăm fără frică adâncul în căutarea Sensului: „Depărtarea înseamnă un far / care încă nu se vede. Într-o asemenea taină / s-ar putea striga, / s-ar putea crede.“ (*Gând de toamnă*)

CAMELIA SOCEANU

Cuvinte și muzici

Nu este adevărat
că nu ne-am întâlnit niciodată
din contră s-ar părea că am avut
atâtea sărbători în comun
dungii de aer perdele de ninsori
tăceri de-a dura prin parcuri
anotimpuri intrate dintr-odată la apă
speteaza unor scaune cuierul de lemn
Poate că am fredonat același refren
poate că am luat în răspăr
nisipul acelorași plaje
picăturile acelorași ploii
De data asta vom schimba cuvinte
vom pune în surdina muzici
ne vom așeza pe taburetele
trase cu piciorul de sub masă
vom silabisi încet pagini
văzute prin lentila ceasornicarului
aflat la datorie în spatele casei
ca în pânțele chitului
terminând icoana pe sticlă
și orologiul cu înșeri al schitului.

Cuvinte în cheia sol

Pe unele le-am primit de la alții
pe altele le-am făcut eu însumi
ziua îndeosebi îmi dădeau târcoale
amușinând aerul cu zelul unui neofit
Despre cuvinte vorbesc despre ele
cum aveau nevoie de un sunet alături
cum oftau după un acord de alămuri
după un preludiu la unison
Nu există rostire căreia să nu-i fie dor
de un cântec de o intrare în oratoriu
nu există scriere care să nu dorească
linii stegulețe și semne deasupra
În cheia sol trăiesc o mie de imnuri
pe acolo vin îngerii cântători
când razant trec pe a pământului
curbură albastră.

În cantul oglinzii

Trimitem fraze întregi
priviri și semne cu genele
prin ochenele pomilor
de-a lungul și de-a latul
fâșiei de gheață cu care râul
s-a separat de lume și nouri
Am pus argint pe sticla
cu care ne-au împins afară
din cancelaria zilei de azi
din dosarul cu sigiliu în ceară
și fir de mătase al zilei de ieri
Să nu mai stăm fiecare
în partea lui ci mai bine
să intrăm în cantul oglinzii
să ne ținem de mână
prin subteranele de siliciu
când metalul prețios se va învechi
atât de tare că-l vor supune
răzuielii și bidinelei cu var
cum au făcut odată cu frescele
din biserica mare a satului.

O secantă la privire

Recheamă-mă, îmi spunea irisul
subțiat nefiresc în afară.
Substanța lui era verde,
speriată de trenurile ce alergau aiurite prin gară.
Doamne, de ce mă faci să mă simt
înlăuntrul tău atât de stingher?
Tu nu vezi cum căutarea
se face circumferință
la ceea ce-i efemer?
De ce mă silești să te văd
ca pe o rană tăcută la cer?
Privirea mea se vrea făcută o dreaptă,
pătrunzătoare până-n miezul întrebărilor
care-mi fac semn
și care m-așteaptă.
Sensul meu pentru tine
nu vreau să aducă a siluire,
de aceea te rog:
fă-te, pentru rostul gândului meu,
o secantă de neșters la privire.

Marină

De la plajă se întorc îndrăgostiții de modă nouă,
trupurile lor purtătoare de sentimente crude
au furat cochiliile sparte ale scoicilor moarte,
din difuzoare se răstește către nisip
mereu nesătula muzică de vacanță,
în colț, la aprozar, un lacăt se închide în plină amiază,
digul vechi gâfâie obosit
oprind valurile să soarbă din mal,
erupțiile solare i-au alungat
pe negustorii ambulanți la umbră
unde miroase, atât de tare,
a pește sărat și a cer topit peste albele pietre.

De dragoste

De sus, din înalt,
pe o pală albăstrie de vânt,
pe muchia ascuțită a unei raze,
coborând cu iuțeala de nedescris
cu care ar coborî de pe munte la vale
sufletul cald al celui proscris,
neabătându-se,
alunecând ca și cum
drumul acesta abrupt peste vedere
ar fi singurul drum,
de sus, din înalt,
a plonjat în imensa mare
a celui ce sunt
gândul tău, necuprinsul,
mărginit de cuvânt.

Despre așteptare

Vine seara ca un hoț îndrăgostit
care fură visul iubitei întâia oară.
Plouă. În fiecare strop e o secundă,
e o fărâșmă de secundă,
sufletul meu a plecat după tine
să te caute cum caută iarba un fior,
cum caută apa o undă.
Gestul din mâna mea a plecat după tine
să te atingă cu un cuvânt,
cu o urmă de pământ.
Ochiul din privirea mea a plecat după tine
să te lumineze cu o rază.
Ceea ce a rămas alunecă cu tristețe
pe o floare din vază.
Plouă. În fiecare strop se ascunde
fărâșma unui timp de niciunde.

Chin

De-atîta căldură ar trebui
lumînările care țin cerul acolo sus
să se topească,
frunzele copacilor să prindă a se zbârci pe ram
și să se înroșească.
Cu toate acestea, sufletul călător
străbate pustiul lumii
căznindu-se,
picioarele lui de nisip
ca niște castele pe plajă
în marea uitare
deplin năruindu-se.

Pe o foaie de papirus

La început eram două culori distincte.
Hotarul dintre noi
era străbătut de secunde neutre,
precum zonele pentru care nu se bate
nimeni pe lume.
Nici nu mai știu:
eu eram verde sau poate
eram argintiu,
tu erai altceva, deși, cu ample mișcări de amibă
culorile mele întindeau ferestre spre tine,
în care începuseși să plonjezi,
descătușată.
Așa am fost cândva,
am fost odată.
Acum ne-am amestecat.
Curcubeie se nasc între noi,
mai statornice și mai adevărate
decât după ploaie.
Destinul pictează cu viețile noastre
pe, de papirus, o singură foaie.